ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

17. dubna 2008 *

Ve věci C-404/06,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Bundesgerichtshof (Německo) ze dne 16. srpna 2006, došlým Soudnímu dvoru dne 28. září 2006, v řízení

**Quelle AG**

proti

**Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände,**

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann (zpravodaj), předseda senátu, A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič a E. Levits, soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

* Jednací jazyk: němčina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. října 2007,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Quelle AG A. Piekenbrockem, Rechtsanwalt,

– za Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände P. Wassermannem a J. Kummerem, Rechtsanwälte,

– za německou vládu M. Lummou a J. Kemper, jako zmocněnci,

– za španělskou vládu N. Díaz Abad, jako zmocněnkyní,

– za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

– za Komisi Evropských společenství A. Aresu a B. Schimou, jakož i I. Kaufmann-Bühler, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 15. listopadu 2007,

vydává tento

## Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (Úř. věst. L 171, s. 12; Zvl. vyd. 15/04, s. 223, dále jen „směrnice“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Quelle AG (dále jen „Quelle“), podnikem provozujícím zásilkový prodej, a Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände (dále jen „Bundesverband“), schváleným sdružením spotřebitelů, jež obdrželo zmocnění paní Brüning, která je zákaznicí tohoto podniku.

### Právní rámec

*Právní úprava Společenství*

3 Směrnice byla přijata na základě článku 95 ES. Její první bod odůvodnění připomíná, že v souladu s čl. 153 odst. 1 a 3 ES Evropské společenství přispěje k dosažení vysoké úrovně ochrany spotřebitele prostřednictvím opatření, která Společenství přijme podle článku 95 ES.

4 Článek 3 směrnice, nazvaný „Práva spotřebitele“, stanoví:

„1. Prodávající odpovídá spotřebiteli za každý rozpor se smlouvou existující v okamžiku dodání spotřebního zboží.

2. V případě rozporu se smlouvou má spotřebitel nárok buď na bezplatné uvedení spotřebního zboží do stavu odpovídajícího smlouvě prostřednictvím opravy, nebo náhradního dodání zboží [výměny] podle ustanovení odstavce 3 nebo na přiměřené snížení kupní ceny nebo na odstoupení od smlouvy podle ustanovení odstavců 5 a 6.

3. Spotřebitel může požadovat u prodávajícího nejprve bezplatnou opravu nebo bezplatné náhradní dodání [bezplatnou výměnu] spotřebního zboží za předpokladu, že takové plnění není nemožné nebo nepoměrné [nepřiměřené].

Zjednání nápravy se považuje za nepoměrné [nepřiměřené] v případě, že by pro prodávajícího znamenalo vznik nákladů, které by ve srovnání s ostatními možnostmi zjednání nápravy zohlednily [byly nepřiměřené s ohledem na] […].

Oprava nebo náhradní dodání [výměna] zboží se musí uskutečnit v přiměřené lhůtě a bez značných obtíží pro spotřebitele, přičemž je třeba vzít v úvahu druh spotřebního zboží a účel, pro který spotřebitel spotřební zboží vyžadoval.

4. Výraz ‚bezplatný‘ v odstavcích 2 a 3 zahrnuje [nutné] náklady vynaložené na uvedení spotřebního zboží do stavu souladu, zejména náklady spojené se zasláním a náklady na vynaloženou práci a materiál.

5. Spotřebitel může požadovat přiměřené snížení kupní ceny nebo může odstoupit od smlouvy:

– jestliže nemá nárok na opravu ani na náhradní dodání [výměnu] zboží

nebo

– jestliže prodávající nezjednal nápravu v přiměřené lhůtě

nebo

– jestliže prodávající nezjednal nápravu bez značných obtíží pro spotřebitele.

[…]“

5 Podle patnáctého bodu odůvodnění směrnice „členské státy mohou stanovit, že náhrada, která má být vyplacena spotřebiteli, se může snížit s ohledem na dobu, po kterou spotřebitel zboží od doby dodání používal [na použití zboží spotřebitelem od doby jeho dodání]; […] pravidla o způsobech odstoupení od smlouvy mohou být stanovena ve vnitrostátních předpisech“.

6 Podle čl. 5 odst. 1 první věty směrnice, nazvaného „Lhůty“:

„Prodávající odpovídá podle ustanovení článku 3 v případě, že se rozpor se smlouvou projeví ve lhůtě dvou let po dodání zboží.“

7 Článek 8 odst. 2 směrnice, nazvaný „Vnitrostátní právo a minimální ochrana“, stanoví:

„Členské státy mohou za účelem zajištění vyšší úrovně ochrany spotřebitele v oblasti působnosti této směrnice přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější předpisy, které jsou v souladu se Smlouvou.“

*Vnitrostátní právní úprava*

8 K ustanovením německého občanského zákoníku (Bürgerliches Gesetzbuch, dále jen „BGB“) přijatým za účelem provedení směrnice do německého právního řádu patří zejména § 439 a § 346 tohoto zákoníku.

9 Ustanovení § 439 odst. 4 BGB, nazvaného „Dodatečné splnění závazku“, stanoví:

„[…]

Dodá-li prodávající v rámci dodatečného splnění závazku bezvadné zboží, může od kupujícího požadovat vrácení vadného zboží v souladu s ustanoveními § 346 až § 348.“

10 Ustanovení § 346 odst. 1 až 3 BGB, nazvaného „Účinky odstoupení od smlouvy“, zní následovně:

„1. V případě, že si smluvní strana ve smlouvě vyhradila právo odstoupení nebo, že jí takové právo náleží ze zákona, musí být v případě odstoupení vrácena přijatá plnění a vydány získané užitky.

2. Dlužník je povinen namísto vrácení plnění nebo vydání užitků zaplatit náhradu, jestliže:

1) je vrácení nebo vydání vyloučeno z důvodu povahy toho, co bylo získáno,

2) obdrženou věc spotřeboval, převedl, zatížil, zpracoval nebo přeměnil,

3) obdržená věc se opotřebovala nebo zanikla; opotřebení způsobené užíváním věci k zamýšlenému účelu však není bráno v úvahu.

Stanoví-li smlouva protiplnění, musí být toto protiplnění základem pro výpočet náhrady; má-li být náhrada zaplacena za výhodu vyplývající z poskytnuté půjčky, lze prokázat, že hodnota výhody byla nižší.

3. Povinnost zaplatit náhradu neexistuje:

1) jestliže se vada opravňující k odstoupení od smlouvy stala zjevnou až během zpracování nebo přeměny věci,

2) v rozsahu, v němž věřitel odpovídá za opotřebení nebo zánik nebo v němž by škoda nastala stejně tak i u něj,

3) jestliže v případě práva na odstoupení od smlouvy ze zákona nastalo opotřebení nebo zánik na straně oprávněné osoby, ačkoliv vynaložila stejnou péči, jakou běžně vynakládá ve vlastních záležitostech.

Jakékoliv další obohacení musí být vydáno.“

11 Ustanovení § 100 BGB, nazvaného „Užitky“, stanoví:

„Pojmem ‚užitky‘ se rozumí plody a výnosy věci nebo práva, jakož i výhody vyplývající z užívání věci nebo výkonu práva.“

**Spor v původním řízení a předběžná otázka**

12 V srpnu 2002 dodala Quelle paní Brüning „sporákovou kombinaci“ k soukromému užívání. Začátkem roku 2004 paní Brüning zjistila, že spotřebič je v rozporu se smlouvou. Vzhledem k tomu, že jeho oprava nebyla možná, paní Brüning vrátila spotřebič Quelle, která jej vyměnila za nový. Tato společnost nicméně požadovala, aby jí paní Brüning zaplatila částku 69,97 eur jako náhradu za výhody, které měla z užívání původně dodaného spotřebiče.

13 Bundesverband, které jedná jako zmocněnec paní Brüning, požadovalo, aby výše uvedená částka byla paní Brüning vrácena. Mimoto požadovalo, aby bylo Quelle

uloženo, aby v případě výměny zboží, které je v rozporu se smlouvou o prodeji (dále jen „zboží, které je v rozporu se smlouvou“), již neúčtovala částky za jeho užívání.

14 Soud prvního stupně vyhověl návrhu na vrácení náhrady a zamítl návrhová žádání, která směřovala k tomu, aby nařídil Quelle, aby již neúčtovala částky za užívání zboží, které bylo v rozporu se smlouvou. Odvolání podaná proti tomuto rozsudku jak Quelle, tak i Bundesverband, byla zamítnuta. Bundesgerichtshof, kterému byl předložen opravný prostředek „Revision“, konstatuje, že z ustanovení § 439 odst. 4 ve vzájemném spojení s ustanovením § 346 odst. 1 a ustanovením § 346 odst. 2 bodu 1 BGB vyplývá, že prodávající má v případě výměny zboží, které je v rozporu se smlouvou, nárok na náhradu za výhody, které měl kupující z užívání tohoto zboží až do jeho výměny za nové zboží.

15 I když Bundesgerichtshof vyjadřuje své výhrady k jednostranné povinnosti takto uložené kupujícímu, uvádí, že nespatřuje žádnou možnost nápravy vnitrostátní právní úpravy prostřednictvím výkladu. Výklad, podle kterého prodávající nemůže za užívání vyměněného zboží požadovat od kupujícího náhradu, totiž odporuje znění příslušných ustanovení BGB, jakož i jednoznačně vyjádřené vůli zákonodárce a je zakázán čl. 20 odst. 3 základního zákona (Grundgesetz), podle kterého je soudní moc vázána zákonem a právem.

16 Nicméně vzhledem k tomu, že Bundesgerichtshof má pochybnosti o slučitelnosti ustanovení BGB s právní úpravou Společenství, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být ustanovení čl. 3 odst. 2 ve vzájemném spojení s čl. 3 odst. 3 prvním pododstavcem a čl. 3 odst. 4 nebo čl. 3 odst. 3 třetím pododstavcem směrnice […] vykládána

v tom smyslu, že brání ustanovení vnitrostátního práva, podle něhož prodávající může v případě uvedení zboží do souladu se smlouvou prostřednictvím jeho výměny požadovat od spotřebitele náhradu za užívání původně dodaného zboží, které bylo v rozporu se smlouvou?“

**K předběžné otázce**

17 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda článek 3 směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jež umožňuje prodávajícímu, aby v případě, že prodal spotřební zboží, které bylo v rozporu se smlouvou, požadoval od spotřebitele náhradu za užívání zboží, které bylo v rozporu se smlouvou, až do jeho výměny za nové zboží.

*K přípustnosti*

18 Quelle na jednání tvrdila, že předběžná otázka není přípustná, jelikož předkládající soud uvedl, že vnitrostátní ustanovení provádějící směrnici připouštějí pouze jediný výklad a že německé ústavní právo mu zakazuje výklad *contra legem*. Kdyby Soudní dvůr vyložil článek 3 směrnice v jiném smyslu, nemohl by uvedený soud zohlednit odpověď Soudního dvora.

19 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci řízení upraveného v článku 234 ES založeného na jasné dělbě činností mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem,

je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. V důsledku toho, jestliže se položené otázky týkají výkladu práva Společenství, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (viz zejména rozsudky ze dne 22. června 2006, Conseil général de la Vienne, C-419/04, Sb. rozh. s. I-5645, bod 19, a ze dne 18. července 2007, Lucchini, C-119/05, Sb. rozh. s. I-6199, bod 43).

20 Odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém, nebo také tehdy, pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména výše uvedené rozsudky Conseil général de la Vienne, bod 20, a Lucchini, bod 44).

21 Tak tomu v projednávaném případě není.

22 Nejistota, zda vnitrostátní soud bude moci na základě odpovědi podané Soudním dvorem na předběžnou otázku týkající se výkladu směrnice, vykládat v souladu se zásadami zakotvenými Soudním dvorem (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 5. října 2004, Pfeiffer a další, C-397/01 až C-403/01, Sb. rozh. s. I-8835, body 113 až 116, jakož i ze dne 4. července 2006, Adeneler a další, C-212/04, Sb. rozh. s. I-6057, body 110 až 112) vnitrostátní právo ve světle této odpovědi, nemůže mít vliv na povinnost Soudního dvora rozhodnout o této otázce. Jakékoliv jiné řešení by bylo totiž neslučitelné se samotným účelem pravomocí přiznaných Soudnímu dvoru článkem 234 ES, které mají především za cíl zajistit jednotné použití práva Společenství

vnitrostátními soudy (rozsudky ze dne 6. prosince 2005, Gaston Schul Douane-expediteur, C-461/03, Sb. rozh. s. I-10513, bod 21, a ze dne 10. ledna 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Sb. rozh. s. I-403, bod 27).

23 Z toho vyplývá, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

*K věci samé*

24 Podle Bundesverband, španělské a rakouské vlády, jakož i Komise Evropských společenství čl. 3 odst. 3 směrnice jasně stanoví, že nejen oprava zboží, které je v rozporu se smlouvou, prodávajícím, ale rovněž případná výměna tohoto zboží za zboží, které je v souladu se smlouvou, musejí být provedeny pro spotřebitele bezplatně. Povinnost bezplatnosti představuje nerozdělitelný celek, jehož cílem je ochrana kupujícího před rizikem finančních nákladů, jež by ho mohly odradit od uplatnění jeho nároků.

25 Německá vláda upozorňuje, že znění směrnice neupravuje otázku, zda v případě výměny zboží, které je v rozporu se smlouvou, může prodávající požadovat od spotřebitele náhradu za užívání tohoto zboží. Zdůrazňuje, že ze systematického hlediska uvádí patnáctý bod odůvodnění směrnice velmi obecnou právní zásadu, která přiznává členským státům úplnou volnost při přijímání právních předpisů týkajících se otázky, v jakých situacích je spotřebitel povinen zaplatit náhradu za užívání zboží.

26 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 směrnice prodávající odpovídá spotřebiteli za každý rozpor se smlouvou existující v okamžiku dodání zboží.

27 Článek 3 odst. 2 směrnice uvádí nároky, které spotřebitel může uplatnit vůči prodávajícímu v případě, že dodané zboží je v rozporu se smlouvou. Zaprvé má spotřebitel nárok požadovat uvedení spotřebního zboží do stavu odpovídajícího smlouvě. Není-li možné toto uvedení do stavu odpovídajícího smlouvě, může zadruhé požadovat snížení ceny nebo odstoupit od smlouvy.

28 Pokud jde o uvedení spotřebního zboží do stavu odpovídajícího smlouvě, čl. 3 odst. 3 směrnice upřesňuje, že spotřebitel může požadovat u prodávajícího bezplatnou opravu nebo bezplatnou výměnu spotřebního zboží za předpokladu, že takové plnění není nemožné nebo nepřiměřené.

29 Německá vláda poukazuje na to, že jak znění návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/C 307/09 o prodeji spotřebního zboží a zárukách na toto zboží (Úř. věst. 1996, C 307, s. 8), tak pozměněného návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/C 148/11 (Úř. věst. 1998, C 148, s. 12), jež předložila Komise, uvádí pouze buď „bezplatnou opravu spotřebního zboží“, anebo „výměnu“ uvedeného zboží. Toto mlčení ohledně finančních důsledků výměny, potvrzuje, že nebylo zamýšleno, aby směrnice upravila otázku případné náhrady za užívání.

30 Nicméně tato okolnost je zcela irelevantní, jelikož v konečném znění směrnice byla přijata formulace „bezplatnou opravu“ a „bezplatnou výměnu“, která se objevila ve společném postoji (ES) č. 51/98 přijatém Radou dne 24. září 1998 za účelem přijetí směrnice (Úř. věst. C 333, s. 46), a vyjadřuje tak vůli zákonodárce Společenství posílit ochranu spotřebitele.

31 Výraz „bezplatný“ je definován v čl. 3 odst. 4 směrnice tak, že zahrnuje „[nutné] náklady vynaložené na uvedení spotřebního zboží do stavu souladu, zejména

náklady spojené se zasláním a náklady na vynaloženou práci a materiál“. Z příslovce „zejména“, jež použil zákonodárce Společenství, vyplývá, že tento výčet je orientační, a nikoli taxativní povahy.

32 Okolnost, jíž se dovolává německá vláda, podle které tisková zpráva dohodovacího výboru „Parlament – Rada“ C/99/77 ze dne 18. března 1999 o shodě o zárukách poskytnutých spotřebitelům definuje výraz „bezplatný“ omezujícím způsobem, není v tomto ohledu relevantní. Podle ustálené judikatury totiž pokud prohlášení zapsané v protokolu z jednání Rady nenachází žádné vyjádření ve znění ustanovení sekundárního práva, nemůže být využito pro výklad uvedeného ustanovení (viz zejména rozsudky ze dne 26. února 1991, Antonissen, C-292/89, Recueil, s. I-745, bod 18, a ze dne 10. ledna 2006, Skov a Bilka, C-402/03, Sb. rozh. s. I-199, bod 42).

33 Ze znění směrnice, jakož i z relevantních přípravných prací na směrnici tak vyplývá, že zákonodárce Společenství zamýšlel učinit bezplatné uvedení spotřebního zboží prodávajícím do stavu odpovídajícího smlouvě podstatným prvkem ochrany, kterou zajišťuje spotřebiteli tato směrnice.

34 Cílem této povinnosti prodávajícího spočívající v bezplatném uvedení zboží do stavu odpovídajícího smlouvě buď formou opravy, nebo výměny zboží, které je v rozporu se smlouvou, je ochrana spotřebitele před rizikem finančních nákladů, které, jak uvedla generální advokátka v bodě 49 svého stanoviska, by mohly odradit spotřebitele od

uplatnění jeho nároků, pokud by neexistovala taková ochrana. Toto zajištění bezplatnosti, které chtěl zákonodárce Společenství zakotvit, vede k vyloučení jakéhokoliv finančního nároku prodávajícího v rámci plnění jeho povinnosti uvést smluvní zboží do stavu odpovídajícího smlouvě.

35 Tento výklad je potvrzen vůlí zajistit spotřebiteli účinnou ochranu, kterou vyjádřil zákonodárce Společenství v čl. 3 odst. 3 třetím pododstavci směrnice. Toto ustanovení totiž upřesňuje že každá oprava nebo každá výměna zboží se musí uskutečnit nejen v přiměřené lhůtě, ale rovněž bez značných obtíží pro spotřebitele.

36 Tento výklad je rovněž slučitelný s cílem směrnice, kterým je, jak uvádí první bod odůvodnění směrnice, přispět k dosažení vysoké úrovně ochrany spotřebitele. Jak vyplývá z čl. 8 odst. 2 této směrnice, ochrana stanovená touto směrnicí je minimální, a přijmou-li členské státy přísnější ustanovení, nemohou zasáhnout do záruk stanovených zákonodárcem Společenství.

37 Ostatní argumenty, které německá vláda uplatňuje proti takovému výkladu, nemohou zpochybnit tento výklad.

38 Pokud jde jednak o dosah, který je třeba přiznat patnáctému bodu odůvodnění směrnice, jenž umožňuje zohlednit použití zboží, které je v rozporu se smlouvou,

spotřebitelem, je třeba zdůraznit, že první část výše uvedeného bodu odůvodnění se týká „náhrady“, která má být spotřebiteli vyplacena, zatímco druhá část uvádí „pravidla o způsobech odstoupení od smlouvy“. Tyto výrazy jsou totožné s výrazy použitými ve společném postoji Rady, na které se rovněž německá vláda odvolává.

39 Tato terminologie jasně ukazuje, že případ uvedený v patnáctém bodě odůvodnění se omezuje na případ odstoupení od smlouvy upravený v čl. 3 odst. 5 směrnice, v němž podle zásady vzájemného vrácení získaných výhod musí prodávající vrátit spotřebiteli prodejní cenu zboží. V rozporu s tím, co tvrdí německá vláda, nelze tudíž patnáctý bod odůvodnění vykládat jako obecnou zásadu, která opravňuje členské státy, aby ve všech situacích, kdy si to přejí, včetně pouhé žádosti o výměnu zboží na základě čl. 3 odst. 3, zohlednily skutečnost, že spotřebitel užíval zboží, které je v rozporu se smlouvou.

40 Pokud jde krom toho o tvrzení německé vlády, podle kterého skutečnost, že spotřebitel získal prostřednictvím výměny zboží, které bylo v rozporu se smlouvou, nové zboží, aniž by zaplatil peněžní náhradu, představuje bezdůvodné obohacení, je třeba připomenout, že čl. 3 odst. 1 směrnice ukládá prodávajícímu odpovědnost vůči spotřebiteli za každý rozpor se smlouvou existující v okamžiku dodání spotřebního zboží.

41 Pokud prodávající dodá zboží, které je v rozporu se smlouvou, nesplní správně povinnost, kterou na sebe smluvně vzal, a musí tedy nést následky tohoto nesprávného splnění povinnosti. Spotřebitel, kterému bylo dodáno nové zboží v rámci výměny zboží, které bylo v rozporu se smlouvou, a jenž zaplatil prodejní cenu, a tedy správně

splnil svou smluvní povinnost, se bezdůvodně neobohatil. Spotřebitel pouze opožděně obdrží zboží ve stavu odpovídajícím smluvním ujednáním, které měl obdržet původně.

42 Finanční zájmy prodávajícího jsou ostatně chráněny jednak dvouletou promlčecí lhůtou stanovenou v čl. 5 odst. 1 směrnice, a jednak možností, kterou mu poskytuje čl. 3 odst. 3 druhý pododstavec směrnice, odmítnout výměnu zboží v případě, že se zjistí, že zjednání nápravy je nepřiměřené a znamenalo by pro něj vznik nepřiměřených nákladů.

43 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku tak, že článek 3 směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která umožňuje prodávajícímu, aby v případě, že prodal spotřební zboží, které bylo v rozporu se smlouvou, požadoval od spotřebitele náhradu za užívání zboží, které bylo v rozporu se smlouvou, až do jeho výměny za nové zboží.

**K nákladům řízení**

44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

**Článek 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která umožňuje prodávajícímu, aby v případě, že prodal spotřební zboží, které bylo v rozporu se smlouvou, požadoval od spotřebitele náhradu za užívání zboží, které bylo v rozporu se smlouvou, až do jeho výměny za nové zboží.**

Podpisy.